

ANNE CATHRINE BOMANNOVÁ

Agathe

Román

Malá kniha s velkým srdcem

HOST

ANNE CATHRINE BOMANNOVÁ

Agathe

Brno 2019

Agathe

Copyright © Anne Cathrine Bomann 2017

by Agreement with Grand Agency

Cover design by Søren Klok

Cover picture 485181055 by Shutterstock.com

Translation © Lada Halounová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

Překlad této knihy podpořila nadace Danish Arts Foundation

The translation of this book is funded by

the Danish Arts Foundation

DANISH ARTS FOUNDATION

ISBN 978-80-275-0056-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0057-4 (EPUB)

ISBN 978-80-275-0058-1 (MobiPocket)

Máthēma

Kdybych šel do penze v 72, zbývalo by mi pět měsíců práce. Odpovídalo by to 22 týdnům, a kdyby dorazili všichni pacienti, znamenalo by to, že mě čeká přesně 800 rozhovorů. Kdyby někdo sezení zrušil nebo onemocněl, počet by se samozřejmě snížil. Každopádně v tom byla jistá útěcha.

Čtverce

Seděl jsem v pokoji a díval se z okna, když vtom se to stalo. Jarní slunce rýsovalo na koberci čtyři rozhozené čtverce, jež se mi pomalu, ale jistě posouvaly po nohou. Vedle mě leželo dosud neotevřené první vydání *Nevolnosti*, do něhož jsem se už roky chystal začíst. Ta dívka měla tenké, bledé nohy a mě udivilo, že jí dovolili, aby si takto zkraje roku oblékla jen šaty. Na silnici nakreslila čtverce skákacího panáka a napros-to soustředěně po nich hopsala, nejdřív po jedné noze, pak po obou a pak je opět vystřídala. Vlasy měla zapletené do dvou copánků, muselo jí být něco kolem sedmi let a bydlela spolu s matkou a starší sestrou kousek dál ve stejné ulici, v čísle čtyři. Někdo by si mohl myslet, že jsem ten typ filozoficky založeného

jedince, co sedí celý den u okna a kontemplativně se zamýšlí nad složitějšími záležitostmi, než je kamínek na skákacím panákovu a slunce putující po podlaze. Takhle to ale nebylo. Faktem je, že jsem tu seděl, protože jsem neměl nic lepšího na práci, a kromě toho jsem vnímal cosi životodárného ve vítězoslavných pocitech, které se u mě sem tam dostavily, když se dívence povedla zvláště složitá kombinace skoků. Po chvíli jsem vstal a uvařil si čaj, a když jsem se na své stanoviště opět vrátil, už byla pryč. Pomyslel jsem si, že si někde musela najít nějakou zábavnější hru; křída i kamínek zůstaly ležet uprostřed ulice.

A pak se to stalo. Právě když jsem si postavil hrnek na okenní parapet, aby mi čaj vychladl, a přehodil si přes kolena pléd, koutkem oka jsem zaznamenal, jak někde něco spadlo. Zároveň mě dostihl pronikavý výkřik, jenž donutil mé ztuhlé tělo postavit se zase na nohy, a přikročil jsem těsně k oknu. Ležela na cestě kousek dál napravo, kde u paty stromu začíná pěšina vedoucí k jezeru. V koruně jsem zahlédl kočku, jak sedí na větvi a mrská ocasem. Dole se dívka ztěžka posadila, zády se opřela o strom a u toho nabírala k pláči a držela se za kotník.

Odtáhl jsem hlavu od okna. Měl bych se za ní vypravit? S dítětem jsem nemluvil od té doby, kdy jsem sám byl dítě, a to se dá počítat jen stěží. Kdyby se tam náhle objevil cizí muž a snažil se ji utěšit, nebyla

by ještě víc nešťastná? Znovu jsem kradmo vyhlédl ven. Stále seděla na trávě s uplakanou tváří a pohledem upřeným na cestu vedoucí kolem mého domu.

Doufám, že mě nikdo neviděl. Vždyť je to doktor, říkali by si, proč tam jen tak stojí a zírá? Vzal jsem si hrnek a šel do kuchyně, kde jsem si sedl ke stolu. Ale přestože jsem přesvědčoval sám sebe, že se děvče jistě za chvíli zvedne, dokulhá domů a všechno bude v pořádku, seděl jsem dál jako uprchlík ve vlastní kuchyni a hodiny zatím ubíhaly. Čaj vystydl a na hladině se utvořil povlak, a než jsem se konečně proplížil do pokoje a napůl schovaný za závěsem vyhlédl ven na ulici, padala už tma. Samozřejmě byla pryč.

Stopy

Od té doby, co jsem madame Surrugueovou zaměstnal, mě každyčké ráno vítala úplně stejně. Pokaždé seděla za velkým mahagonovým stolem jako královna na trůnu, a když jsem vstoupil do dveří, vyšla mi vstříc, aby mi vzala hůl a kabát, zatímco já jsem si odkládal klobouk na poličku nad věšákem. Mezitím mi povídala, co máme daný den v diáři, a nakonec mi podala stoh složek, které byly jinak pečlivě archivované v přihrádkách za psacím stolem. Vyměnili jsme si několik slov a poté jsem ji zpravidla neviděl

až do 12.45, kdy jsem opouštěl ordinaci, abych se naobědval v nedaleké průměrné restauraci. Když jsem se vrátil, seděla tam úplně stejně, jako když jsem ji opouštěl, takže jsem občas uvažoval, jestli vůbec něco jí. Žádné jídlo tu nevonělo a pod jejím stolem jsem nikdy nezahlédl ani drobeček. Potřebovala madame Surrugueová vůbec k životu potravu?

Toho rána mi sdělila, že volala nějaká Němka a že se později zastaví, aby se objednala.

„Mluvila jsem o ní s doktorem Durandem. Zřejmě byla před několika lety hospitalizovaná v Saint Stephane s těžkou mánií a pokusem o sebevraždu.“

„Ne,“ řekl jsem rozhodně, „tu budeme muset odmítnout. Vyléčit ji potrvá roky.“

„Doktor Durand si navíc myslí, že by měla být znovu hospitalizovaná, ale ona očividně trvá na tom, že chce chodit k vám. Místo v diáři bych pro ni určitě našla.“

Madame Surrugueová se na mě tázavě zadívala, ale já jsem zavrtěl hlavou.

„Ne, to nejde. Budete ji muset vlídně požádat, aby si našla někoho jiného.“

Ve chvíli, kdy jsem se z praxe stahoval, jsem měl ještě přes padesát pacientů, což bylo víc než dost.

Madame Surrugueová se na mě ještě chvíli dívala, ale pak pokračovala v denní agendě a dál se o tom už nezmínila.

„Díky, to je skvělé,“ přebíral jsem si od ní hromádku složek a vydal se k sobě do ordinace. Ta byla až

za velkým předpokojem, kde vládla madame Surrugueová a kde se pacienti zatím mohli usadit a počkat, než přijdou na řadu. Takto mě klapot sekretářčina psacího stroje nebo případné rozhovory mezi ní a pacienty nemohly při práci rušit.

Právě dorazila první pacientka, mrzutá paní jménem Ganisbourgová, seděla v předpokojí a listovala si v časopisech, které madame Surrugueová čas od času přinesla. Poněkud více zhluboka jsem se nadechl a pomyslel na to, že po ní mě čeká už jen 753 sezení.

Dokud jsem se nevrátil z oběda, ubíhal den bez jakýchkoliv pevnějších obrysů. Při příchodu jsem téměř vrazil do mrtvolně bledé ženy s tmavými vlasy, jež stála hned za dveřmi. Omluvil jsem se za svoji nemotornost. Žena s velkýma očima ve špičaté tváři působila až nápadně křehce.

„To nic, to já stojím v cestě,“ omluvila se a postoupila dál do místnosti. „Přišla jsem se zeptat, jestli bych se nemohla objednat.“

Mluvila se zjevným přízvukem a mně došlo, že to je ta Němka. Na hrud' si tiskla desky s logem nemocnice Saint Stephane.

„Obávám se, že to nepůjde,“ odpověděl jsem, ale žena ke mně rychle přikročila a naléhala na mě:

„Je pro mě strašně důležité, abych se mohla objednat. Nechci být na obtíž, ale nemám, kam jinam bych šla. Prosím, buďte tak hodný a pomozte mi.“

Bezděčně jsem udělal krok zpět. Hnědé oči jí plály, jako kdyby měla horečku, a pohledem mě skoro probodávala, až jsem měl pocit, jako by mě chytila za ruku. Bylo zřejmé, že zbavit se jí nebude vůbec jednoduché, a na to jsem neměl čas ani sílu. Pokynul jsem směrem k madame Surrugueové a pokusil se o přátelský úsměv.

„Pojďte prosím za mnou,“ obešel jsem ji, „moje sekretářka vám vysvětlí situaci.“

Byla to vina madame Surrugueové, že se tady ta žena vůbec objevila, tak ať si ji teď taky sama odmítne.

Proklouzl jsem kolem ní a ona mě naštěstí následovala k psacímu stolu, kde jsem ji s výmluvným pohledem zaparkoval před madame Surrugueovou.

Moje sekretářka o několik milimetrů povytáhla levé obočí.

„Vzala byste to prosím za mě, paní Surrugueová?“ požádal jsem ji, strnule pokývl na pozdrav a spěchal do bezpečí své ordinace.

Avšak obraz bledé ženy mi po zbytek dne zůstal před očima, stejně jako se ve vzduchu stále vznášely stopy jejího parfému, a kdykoliv jsem otevřel dveře, poletovaly kolem jako zrnka prachu.